

Arrest

nr. 180 953 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van E. DUFFELEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. H EIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2015 deed verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 13 januari 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de voormelde beslissing vernietigde op 7 juli 2016 bij arrest nr. 171 395.

Op 12 juli 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.07.2015 werd ingediend door:

Naam: B(...) B(...)

Voornaam: M(...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attesten dd. 13.01.2015 waaruit blijkt dat noch de referentiepersoon, noch betrokkene dat op datum van de attesten enige financiële steun ontving vanwege het OCMW te A(...).
- attest (n° 132.44/A3/GK/45/15) vanwege de Congolese ambassade te België dd. 12.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen job en geen eigen inkomsten had en behoeftig was voor zijn aankomst in België. Echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene in het land van herkomst en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- verklaringen op eer door derden en door de referentiepersoon waarin men verklaart dat betrokkene 'afhankelijk' is van de referentiepersoon. Echter, gezien verklaringen op eer een gesolliciteerd karakter hebben en zodoende niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.
- bewijzen van tewerkstelling / bestaansmiddelen op naam van de referentiepersoon.
- bewijzen geldstorting (MoneyGram International) van de referentiepersoon aan betrokkene uit 2011 (maart 2011, juli-september 2011 en november-december 2011): echter, deze beperkte geldstorting uit 2011 zijn onvoldoende recent om aan te tonen dat betrokkene in de periode voorafgaand aan zijn vertrek naar België financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon. Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene pas in België is sedert april 2013 (zie verslag DNA-test Erasmus-ziekenhuis dd. 03.07.2013). Uit de periode 2012 - april 2013 (eerste spoor van aanwezigheid in België) werden geen bewijzen van financiële steun voorgelegd. Het attest dd. 14.12.2012, afgeleverd door meester T(...), waaruit zou moeten blijken dat betrokkene reeds eind 2012 een regularisatieaanvraag volgens 9bis van de wet van 15.12.1980 indiende, kan niet ondersteund worden door de overige documenten van het administratieve dossier. Hieruit blijkt niet dat er dergelijke aanvraag werd ingediend. Voor zover dit moet aanvaard worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen bewijzen van financiële steun voor het gehele jaar 2012 werden voorgelegd.

- gezinssamenstelling dd. 18.08.2015, afgeleverd door de stad A(...); getuigschrift van woonst dd. 07.09.2015, afgeleverd door de stad A(...), waaruit blijkt dat betrokkene sedert 23.10.2013 officieel op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine, en tot op heden, een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit de gegevens van het Rijksregister, in combinatie met de voorgelegde gezinssamenstelling dd. 18.08.2015 en het getuigschrift van woonst dd. 07.09.2015, blijkt dat betrokkene sedert 23.10.2013 officieel op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene in 2014 zelf enkele maanden tewerkgesteld was.

Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikte, kan niet gesteld worden dat hij in deze periode financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 40bis, §2, 1° lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het recht van verdediging en een gebrek in de motivering, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing een verkeerde toepassing maakt van het wettelijk voorziene begrip 'ten laste zijn', die zeker niet conform de interpretatie door het Hof van Justitie is.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet in overeenstemming met de wet heeft aangetoond dat er gegronde redenen voorhanden zijn om de aanvraag van verzoeker af te wijzen.

Terwijl artikel 40bis §2, 1° lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt dat de bloedverwanten van Unieburgers in neergaande lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, als hun familie worden beschouwd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken een eigen, onwettige toepassing maakt van het begrip ten laste zijn.

Eerst en vooral verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar de bedragen die de vader van verzoeker overmaakte in de periode 2011, en dit terwijl het begrip ten laste zijn wordt afgetoetst gedurende de periode van zes maanden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, in huidige casus dus januari – juli 2015. De situatie vier jaar voorafgaand aan de aanvraag is niet relevant – de motivering dienaangaande door de Dienst Vreemdelingenzaken als zou verzoeker nu nog moeten aantonen reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest, is niet correct. Daarenboven heeft hij dit aspect wel degelijk afdoende aangetoond.

De vaststelling van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker pas in oktober 2013 het land zou zijn binnengekomen is onjuist. Hij bevindt zich reeds sinds juni 2012 in België en woont sindsdien bij zijn vader, die hem onderhoudt. Op 7 juli 2012 werd door zijn voormalig raadsman een verzoekschrift tot regularisatie ingediend – het bewijs daarvan werd eveneens aan de aanvraag toegevoegd. Op 1 oktober 2012 deed verzoeker een aanvraag voor een paspoort bij het Congolees consulaat te Antwerpen. De datum van 23 oktober 2013 die vermeld werd op het attest van de Congolese ambassade verwijst naar de datum waarop hij een officieel document van de ambassade meekreeg.

Daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken in haar huidige weigeringsbeslissing schrijft dat het administratief dossier niet aantoonde dat de regularisatieaanvraag daadwerkelijk werd ingediend gaat zij volledig voorbij aan de relevantie van het attest van de vorige raadsman: hieruit blijkt niet alleen dat verzoeker zich reeds in België bevond op dat moment (en dat de stelling dat hij pas in België is sinds april 2013 fout is), maar tevens dat hij reeds bij zijn vader inwoonde en dus door hem onderhouden werd!

Voor de periode voorafgaand aan zijn komst naar België worden betalingsbewijzen van zijn vader via Moneygram voorgelegd dus verzoeker toont wel degelijk zijn afhankelijkheid in het land van herkomst, voorafgaand aan zijn komst naar België.

Verzoeker voegde eveneens een attest toe van de Congolese ambassade dat zeer duidelijk zijn onvermogen attesteerde (“était reconnu sans profession, sans revenus personnels et indigent avant son arrivée en Belgique”). Zijn land van herkomst stelt dus expliciet dat hij behoeftig is (indigent), waarmee zijn behoeftigheid dus wel degelijk correct werd aangetoond. Uit dit attest blijkt evident dat verzoeker ook geen eigenaar is van enig onroerend goed, anders zou hij onmogelijk als behoeftig kunnen worden beschouwd.

Ten overvloede legt verzoeker nog een attest voor waarin bevestigd wordt dat hij geen eigenaar is van een onroerend goed.

De beoordeling van dit attest is door de Dienst Vreemdelingenzaken dus moedwillig niet correct gebeurd, en men heeft er moedwillig verkeerde conclusies aan verbonden.

Ook de stelling dat de verklaringen van getuigen dat verzoeker afhankelijk is van zijn vader niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst en bijgevolg geen bewijswaarde hebben, kan niet aanvaard worden. Ten eerste mag verzoeker volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie zijn afhankelijkheid op alle mogelijke manier bewijzen², hij heeft dit ten genoegen van rechte gedaan. Ten tweede heeft verzoeker zijn onvermogen in zijn thuisland voldoende bewezen door het attest van de ambassade, en zijn onvermogen in België wordt afdoende aangetoond door het feit dat hij nog steeds bij zijn vader inwoont (dit impliceert een materiële steun, hetgeen door het Hof van Justitie als voldoende wordt beschouwd).

De opmerking dat verzoeker gedurende enkele maanden in 2014 gewerkt heeft is niet relevant cfr. de rechtspraak van het Hof van Justitie³, en kan dan ook niet in aanmerking worden genomen. Het toont wel aan dat verzoeker geen intentie heeft om gebruik te maken van de Belgische sociale voorzieningen, maar integendeel het plan heeft om zelf in zijn eigen inkomen te voorzien en belastingen te betalen.

Het is tergend vast te stellen dat deze motivering werd bijgetreden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 7 juli II., doch dat de Dienst Vreemdelingen blijft volharden in de boosheid en dezelfde passage gewoon opnieuw overneemt, zonder de minste nuance.

Verzoeker toonde aan dat hij gedurende zes maanden voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van zijn vader met wie hij zich wenst te herenigen (hij woonde er in en er zijn verschillende personen die de afhankelijkheid hebben bevestigd), hij legde voldoende bewijzen voor van het toereikende inkomen van zijn vader, hij leverde ten genoegen van rechte het bewijs van zijn eigen onvermogen, hij leverde ten genoegen van rechte het bewijs dat hij ongehuwd is, van de familiale band, ziekteverzekering etc.

Verzoeker heeft met andere woorden alle noodzakelijke documenten voorgelegd, en dient cfr. de nationale wetten alsook cfr. de Europese rechtspraak toegelaten te worden om zich met zijn vader te herenigen. Daarenboven wonen ook zijn halfzussen bij het gezin in en bevindt het gehele centrum van de persoonlijke belangen van verzoeker zich dus in Aalst. Deze persoonlijke situatie van verzoeker

werd, in weerwil van de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De materiële motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet afdoende aangezien zij gebrekkig en foutief is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig en onjuist.

Eén en ander werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest dd. 7 juli 2016, doch de Dienst Vreemdelingenzaken ziet er geen graten in om, in regelrechte tegenspraak met de inhoud van dit arrest een quasi identieke weigeringsbeslissing af te leveren (en verzoeker opnieuw op kosten te jagen door hem te verplichten opnieuw een annulatieberoep in te dienen). Alle bepalingen uit de voorgaande –inmiddels vernietigde beslissing worden gewoon gekopieerd en herhaald.

Daarenboven stelt verzoeker vast dat het afleveren van het bevel tot het verlaten van het grondgebied nergens gemotiveerd wordt, laat staan dat men nagaat of er een schending is van het recht op privéleven en familie.

Zulks impliceert dat men het dossier van verzoeker niet correct is beoordeeld, en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

De motiveringsplicht is dan ook geschonden, net als het toepasselijk wetsartikel dat verzoeker toelaat zich te herenigen met zijn vader in de hypothese dat hij ten laste is.

Het middel is gegrond.

Het aangehaald middel is derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

2.1.2. Het aangevoerde gebrek in de motivering wordt bekeken in het licht van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoekende partij betoogt ten eerste dat de bestreden beslissing een eigen, onwettige toepassing maakt van het begrip 'ten laste' zijn. Zij stelt dat de situatie vier jaar voorafgaand aan de aanvraag niet relevant is, dat de motivering als zou zij nu nog moet aantonen reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest, absoluut onjuist is, en dat er moet worden gekeken naar de periode van zes maanden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij verzoekt om de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse vader. De bestreden beslissing is dienvolgens genomen op grond van artikel 40bis , §2, 3° van de Vreemdelingenwet, die het volgende bepaalt::

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Deze bepaling vormt de omzetting van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de Burgerschapsrichtlijn, zodat, wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’, kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12). Uit deze rechtspraak blijkt dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat het “*absoluut onjuist*” zou zijn dat de gemachtigde de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de burger van de Unie die wordt begeleid of vervoegd, invult in de zin dat er een afhankelijkheidsrelatie diende te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, en vraagt dat dit ‘ten laste’ zijn wordt gestaafd. De verzoekende partij verwijst dan ook niet dienstig naar het feit dat slechts de periode van zes maanden voorafgaand aan de aanvraag relevant zou zijn.

In casu moet dus wel degelijk worden onderzocht of de verzoekende partij, in de periode voor haar komst naar België, materieel en/of financieel afhankelijk was van haar vader.

Wat betreft het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, is geen wettelijke bewijsregeling voorhanden. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Het debat spitst zich wat dat aspect betreft voornamelijk toe op het tijdstip waarop de verzoekende partij naar België is gekomen. De verwerende partij heeft immers vastgesteld dat de beperkte geldstortingen uit 2011 onvoldoende recent waren om aan te tonen dat betrokkene in de periode voorafgaand aan zijn vertrek naar België financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon nu er geen bewijzen van financiële steun voor het gehele jaar 2012 werden voorgelegd.

De verzoekende partij betoogt dat zij reeds sedert juni 2012 in België is, getuige daarvan het feit dat op 7 juli 2012 door haar voormalig raadsman een verzoekschrift tot regularisatie werd ingediend en dat zij zelf op 1 oktober 2012 een aanvraag voor een paspoort indiende bij het Congolees consulaat te Antwerpen, zo betoogt zij.

De Raad stelt vast dat er geen begin van bewijs voorhanden is dat toelaat aan te nemen dat verzoekende partij reeds sinds juni 2012 aanwezig was op het Belgische grondgebied. In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juli 2012 waarin melding wordt gemaakt van het feit dat zij bij haar vader zou verblijven. Echter, dit stuk werd naar aanleiding van een vorige aanvraag gezinshereniging neergelegd door de verzoekende partij zelf en is alszo in het administratief dossier terecht gekomen. Het bewijs dat deze aanvraag destijds ook daadwerkelijk werd ingediend bij de gemeentelijke diensten ontbreekt. Het attest van verzoekers toenmalige raadsman van 14 december 2012 waarin deze verklaart een aanvraag op grond van artikel 9bis te hebben ingediend, volstaat niet als objectief bewijs. In zoverre de verzoekende partij nog betoogt dat uit de “regularisatieaanvraag” zou blijken dat zij reeds sedert op het moment van het indienen ervan bij haar vader inwoonde en door hem werd onderhouden, moet vooreerst worden herhaald dat niet werd aangetoond dat deze aanvraag daadwerkelijk werd ingediend in juli 2012. Verder ligt geen enkel ander stuk met objectieve bewijswaarde voor dat de bewering van de verzoekende partij dat zij reeds sedert

juni 2012 in België aanwezig was, zou kunnen ondersteunen. Immers, de loutere bewering in een aanvraag waarvan niet eens werd bewezen dat ze werd ingediend, volstaat niet.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat zij op 1 oktober 2012 een aanvraag deed voor een paspoort op het Congolese consulaat in Antwerpen, en dienaangaande een stuk bijvoegt, moet erop worden gewezen dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt en dus niet eerder ter kennis werd gebracht van de verwerende partij. De verzoekende partij kan dit element niet voor de eerste keer invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Een en ander geldt overigens voor alle stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd of ter zitting werden neergelegd, en niet ter kennis waren van de verwerende partij op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam.

Het standpunt van de gemachtigde, op grond van de hem op het moment van het nemen van de bestreden beslissing beschikbare gegevens, dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene pas in België is sedert april 2013 (zie verslag DNA-test Erasmus-ziekenhuis dd. 03.07.2013). Uit de periode 2012 - april 2013 (eerste spoor van aanwezigheid in België) werden geen bewijzen van financiële steun voorgelegd. Het attest dd. 14.12.2012, afgeleverd door meester T(...), waaruit zou moeten blijken dat betrokkene reeds eind 2012 een regularisatieaanvraag volgens 9bis van de wet van 15.12.1980 indiende, kan niet ondersteund worden door de overige documenten van het administratieve dossier. Hieruit blijkt niet dat er dergelijke aanvraag werd ingediend.”* blijft dan ook onverminderd overeind. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde om, gelet op het feit dat er geen bewijzen van financiële steun voor het gehele jaar 2012 werden voorgelegd, te oordelen dat de beperkte geldstortingen uit 2011 onvoldoende recent zijn om aan te tonen dat de betrokkene in de periode voorafgaand aan zijn vertrek naar België financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon.

2.1.3. De vaststelling dat door de verzoekende partij *“onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”*, volstaat om de aanvraag af te wijzen. Elementen die betrekking hebben op zijn al dan niet behoeftigheid (zonder dat er een link wordt gelegd met de referentiepersoon), en op de situatie sedert zijn aankomst in België zijn derhalve overbodig, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek op de desbetreffende motivering niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing betreffende de aanvraag. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij deze grieven.

2.1.4. De verzoekende partij nog stelt dat het afleveren van het bevel tot het verlaten van het grondgebied nergens gemotiveerd wordt en dat men niet nagaat of er een schending is van het recht op privéleven en familie.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk gemotiveerd is:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

In de mate dat de verzoekende partij op een zeer summiere wijze betoogt dat *“niet is nagegaan of er een schending is van het recht op privé-leven en familie”* kan alleen maar worden vastgesteld dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom dat in de gegeven omstandigheden het geval zou moeten zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar vader en halfzussen aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

Zoals hierboven reeds is gebleken heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij voor haar komst naar België afhankelijk was van haar vader. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing het volgende:

“Uit de gegevens van het Rijksregister, in combinatie met de voorgelegde gezinssamenstelling dd. 18.08.2015 en het getuigschrift van woonst dd. 07.09.2015, blijkt dat betrokkene sedert 23.10.2013 officieel op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentie-persoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene in 2014 zelf enkele maanden tewerkgesteld was.

Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikte, kan niet gesteld worden dat hij in deze periode financieel ten laste was van de referentiepersoon.”

En, met betrekking tot de voorgelegde verklaringen op eer door derden en door de referentiepersoon waarin men verklaart dat betrokkene 'afhankelijk' is van de referentiepersoon:

“[...] gezien verklaringen op eer een gesolliciteerd karakter hebben en zodoende niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon”.

De verzoekende partij betoogt dat dan wel dat het volstaat dat zij bij haar vader inwoont, om haar afhankelijkheid aan te tonen, maar zij toont daarmee niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat “de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont” en dat “verklaringen op eer” niet kunnen worden aangenomen als afdoende bewijs van de afhankelijkheid. Een en ander klemmt des te meer nu ook werd vastgesteld dat de verzoekende partij in 2014 enkele maanden tewerkgesteld was. Voorts brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat zij in België een beschermenswaardig privé-leven zou hebben.

2.1.5. Waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat de bestreden beslissing een quasi identieke versie is van diegene die de Raad heeft vernietigd op 7 juli 2016 in een arrest met nr. 171 395, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel, waar verzoekende partij ditzelfde standpunt verder uiteenzet.

2.1.6. De aangevoerde schendingen zijn niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan

zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt die na onderzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd wordt, en zij nog geen tien dagen later een nieuwe weigeringsbeslissing neemt die quasi identiek is aan de vernietigde beslissing (m.u.v. twee volzinnen die volledig voorbij gaan aan het punt van verzoeker – zie supra), dan is die beslissing niet cfr. het redelijkheidsbeginsel genomen.

Zulks is onredelijk. Een redelijk denkend mens kan deze negatieve beslissing onmogelijk begrijpen.

Het redelijkheidsbeginsel is dan ook geschonden.

Dergelijke gang van zaken is evenmin cfr. het zorgvuldigheidsbeginsel: duidelijk werd de weigeringsbeslissing niet op een zorgvuldige wijze voorbereid, en uit hetgeen voorafgaat werd zij niet gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het middel is gegrond.

Het aangehaald middel is derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

2.2.2. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. De thans bestreden beslissing, die is gesteund op een eigen motivering is niet identiek aan de vernietigde beslissing en moet op zijn eigen merites worden beoordeeld. Uit het eerste middel is gebleken dat de inhoudelijke kritiek op de motieven niet gegrond is. Het loutere feit dat de beslissing vrij snel is gevolgd na de eerdere vernietiging doet geen afbreuk aan de rechten van de verzoekende partij. In tegendeel, het is in haar belang dat zo snel als mogelijk opnieuw zou worden beslist over haar aanvraag. Zij toont in ieder geval niet aan dat en om welke redenen er anders over moet worden gedacht.

2.2.4. Het tweede middel is dan ook ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS